

om det overhovedet er rigtigt at røre ved Loven af 1892, naar man dog ikke ønsker at gøre noget som helst andet end noget rent foreløbigt. Jeg ser ikke rettere, end at det vist vilde være allerheldigst, om man nøjedes med blot at nedsætte en Kommission og saa sagde: vi ville lade Loven blive, som den blev vedtagen i 1892, indtil vi kunne faa en Kommissions Arbejde at bygge paa. Det, der ellers vil ske, vil ganske simpelt blive, at hvad vi kunne faa straks og kunne være sikre paa, i Modsætning til, hvad vi komme til at vente efter, blot er en Del Lønningsforbedringer. Nu vil jeg ikke sige andet, end at jeg for mit Vedkommende ikke har noget imod, at forskellige af Jærnbanefunktionærerne — de lavest lønnede — faa noget mere i Løn; men paa den anden Side vil jeg dog ikke undlade at bemærke, at jeg ikke ser rettere, end at netop Jærnbaneetaten er en af de Etater, hvor man i Almindelighed maa sige, at Funktionærerne ere meget ordentlig stillede i Henseende til Lønninger, og at det næppe vilde blive mødt med særlig Glæde i Befolkningen, at vi lode alle andre Spørgsmaal hvile, indtil Kommissionens Forslag forelaa, og blot vedtog, hvad der vedrørte Lønningsforbedringen. Jeg vil altsaa henstille til det Udvalg, som vel nok bliver nedsat, at tage det Spørgsmaal under Overvejelse, om det ikke vilde være rigtigst, i Stedet for overhovedet at gøre nogen som helst Forandring, blot at nedsætte denne Kommission, som vi altsaa forvente vil blive færdig med sit Arbejde om et Aar, og i øvrigt lade det hele bero foreløbig, hvorved vi intet foregribe.

Der blev baade i det andet Ting og her anket noget over den Maade, hvorpaa Jærnbanens Regnskab blev ført paa Finansloven. Her er der sikkert en Ting, hvor det ikke er nødvendigt at vente paa nogen Lov for at gøre Forandring. Jeg mener, at alt, hvad der i det hele taget kan gøres for at gøre det klart for Befolkningen, hvordan Jærnbanens Status staar, har Betydning. Det er af Betydning, at der ikke stikkes noget under Stolen, men det er det, der faktisk sker, naar man fører disse forskellige Udgifter ind paa § 27, som faktisk ikke ere andet end almindelige Driftsudgifter, som man ved en Privat-

bane vilde føre op som saadanne. Jeg mener, at man i dette Stykke vel kunde gøre en Forandring snarest, og den kan man i alt Fald gøre uden nogen Lovgivning. Jeg vilde sætte Pris paa at høre den højtærede Ministers Mening om dette Spørgsmaal, og om han ikke har i Sinde at gøre denne Forandring, idet det i alt Fald vilde være et lille Fremskridt; der vilde give Folk en virkelig Forstaaelse af, hvad der er Overskud, og hvad der egentlig ikke er andet end Overskud paa Papiret; det har ogsaa været paa Tale i Landstinget. Selvfølgelig er det til Dels et Skøn, og naar man skønner, at ny Dampfærger ere Vedligeholdelsesudgifter, er jeg tilbøjelig til at give den ærede Minister Ret i, at dette er urigtigt, idet de maa stilles lige med ny Jærnbaneanlæg. Der kan selvfølgelig være Ting, hvorom man kan være uenig, men hvis man gjorde saaledes, som man gør ved de private Baner, faldt dette Spørgsmaal ganske bort. Hvis man henlagde en vis Sum af Overskuddet aarlig til et Reservefond, hvoraf man kunde afholde den Slags Udgifter, vilde man være fri for at strides netop om de Positioner, der opføres paa § 27. Jeg skal nu slutte med at udtale det Ønske, at det maa lykkes at faa denne Kommission nedsat. Jeg tror, at hvis vi kunne være heldige, det maa man altid føje til, saa kan en saadan Kommission faa ganske overordentlig Betydning for Udviklingen af vort Trafikvæsen, og det er sikkert et Spørgsmaal, som i allerførste Række ogsaa har agrarisk Interesse.

Harald Jensen: Naar man ser ud over Tinget i dette Øjeblik, føler man sig ikke fristet til at komme meget dybt ind paa det foreliggende Lovforslag. Man forstaar, at der er en Stemning her i Tinget for at lade Detaillerne blive henviste til Udvalget, og for i det hele taget at lade Udvalget gøre det væsentligste Arbejde. Jeg skal for mit Vedkommende derfor indskrænke mig til nogle ganske almindelige Bemærkninger angaaende det Forslag, som der her foreligger. Det var i Forfjor, at den daværende Trafikminister lovede, at Loven angaaende Statsbanedriftens Ordning skulde blive revideret et Aar før